

ששילמו עבורה. אולם התלונות לא הגיעו מעולם לידי בירור מישפטי.

בשנות השישים היו התפרצויות אלימות בין מוסלמים ויהודים בפאריס. יהודי צפון אפריקה שהיגרו לצרפת, התאכסנו בסמוך למהגרים מוסלמים מאותן מדינות. על רקע היחסים בין מדינת-ישראל למדינות-ערב, החריפו היחסים גם בין יהודי ומוסלמי אלג'יראים בפאריס והתלקחו מיספר פעמים. אלג'יראים התנכלו לבתי-עסק יהודיים, השליכו פצצות, היכו ואף הרגו. היו אלה האחים זמור, בידיעת ראשי הקהילה הישראלית האלג'יראית בפאריס, שהחלו לארגן גן פעולות טירוף נגדי נגד שכניהם המוסלמים, שהביאו לארגעת הרוחות. ברור שהפעולות בהן נקטו לא היו חוקיות וכמה משיטותיהם הלמו את שיטות המאפיה. אבל אז קידשה המטרה את האמצעים והם נחשבו כגיבורים. אלא שהתארגנותם של האחים זמור לא נשאה מובלטת לתחומי ההגנה העצמית בלבד. כיוון שקיבלו הכשר מוסרי לעבור על החוק, נראה כי הם עברו אותו גם בתחומים אחרים.

גם הקשרים עם אנשי העולם-החתחון הסיציליאניים נקשרו ככל הנראה באותם ימים. כמה מהסיציליאנים הופעלו כשכירי-חרב בליגה-להגנה-יהודית של הקהילה הישראלית בפאריס, במתכונת הקשרים של אירגוני-הפשיע האמריקאים עם הליגה להגנה של הרב מאיר כהנא.

ב-1969, כאשר עלו האחים ויליאם ואדגר זמור לארץ הם הגיעו כעולים בעלי רכוש, שהביאו עימם כסף רב. ויליאם השאיר מאחוריו בית-מלון בבעלותו הנמרצת באזורי האופירה במרסיי ולאדגר היו אחוזים בשני מועדוני-לילה בפאריס.

ויליאם, שהוא נשוי אך חשוק ילדים, רכש דירה ברחוב ליברמן בתל-אביב, שמר על מעמד של תייר בעל אזרחות צרפתית. אדגר, שהיה כבר אב לבן וזת, התגורר באשדוד, וביקש מעמד של עולה.

לפני שעלו לארץ נפגשו האחים זמור בקאן עם שני אחים יהודים אחרים, שי החזיקו מיסעדה מפוארת בעיר הריבירה. היו אלה האחים אלי וז'אק אבוטבול, שעמדו גם הם לעלות לארץ. הארבעה החליטו להקים עסק משותף. אחרי עלייתם הם רכשו ביחד את בית-הקפה ורה שבשדרות חן בתל-אביב, במטרה להפכו למיסעדת יוקרה צרפתית. הם השקיעו בו רכישת המקום ובשיפוץ כ-200 אלף דולר.

זמן קצר אחרי שהמיסעדה, ששמה נקרא וזוביו, נפתחה, נתגלעו סיכסוכים בין שני צמדי האחים. הם החליטו להיפרד. האחים זמור שמרו לעצמם את וזוביו ואילו האחים אבוטבול הקימו מיסעדה מרוקאית בקצה רחוב דיונוגוף, שנשאה את השם מארקס. אולם הפירוד לא עבר בשלום. האחים אבוטבול טענו כי האחים זמור נשאו חייבים להם כסף. האחים זמור כפרו בגודל הסכום שהם חייבים. בעיצומו של הסיכסוך ערכה המישטרה חיפוש בבתיהם של אלי וז'אק אבוטבול, מצאה שם כלי-נשק בלתי-חוקיים וזר לרבים מזוייפים. השניים נעצרו. מישטרת ישראל ביקשה מידע אודותם מהאינטר-פול ואז נודע כי השניים הם בעלי עבר פלילי, בעבריות של סחיטה והונאה.

אגדת "המאפיה הצרפתית"

אי אבוטבול, האח הבכור, מת בי כלא. אחיו הצעיר נידון למאסר אך גם גורלם של האחים זמור לא שפר. כשהגרו אחרי עלייתם לארץ הוגשה נגדם תלונה עליידי בעלי מועדון-הלילה טיפאני שבמלון דן בתל-אביב לפיה כאילו ניסו השניים לסחוט דמי-התגונה מהבעלים. המישטרה גבתה עדויות, על סיהן נכנסו ויליאם ואדגר לטיפאני יחד עם עוד חמישה אנשים, המוכרים כאנשי העולם-החתחון, נטלו שני בקבוקי משקה ללא תשלום, התערערו ואף איימו על מנהלי המועדון בצורה שנשמעה באוזניהם של אלה כניסיון לגבות דמי-התגונה.

על פי עדויות אלה נעצרו שני האחים על ידי בית-המישפט השלום. אולם כאשר הוגש עירעור על המעצר בבית-המישפט המחוזי, ביטל השופט חיים דבורין את המעצר תוך זניפה חמורה במישטרה ובשו"פ פטיה-שלום.

"השופט המלומד", כתב השופט דבורין, "נענה לבקשת המעצר מבלי שימנע על שום מה עשה כ... אין באפשרותי לרדת לסוף דעתו של השופט המלומד ולדעת מה היעו לצוות על המעצר כשעה שעל שני הדברים, נראה שאין שום חומר אשי-מה... כאשר אין בסני בית-המישפט אשי-

הר הגעש שהתלקח

אדגר זמור, שנפצע השבוע בבית-קפה פריסי, כאשר המישטרה הצרפתית הטמינה מלכודת לו ולאחיו ויליאם, שנהרג ברירות, בתמונה הוא נראה בפתח מיסעדת היוקרה שהקים עם אחיו בשדרות חן בתל-אביב, שנשאה את שם הרה-געש וזוב. המיסעדה הולתה באש. המישטרה חשדה בזמור כי עמד מאחורי מעשה-ההצתה כדי לזכות בדמי-הביטוח, וכי אחרי-כך חיסל את האיש שהצית את המיסעדה למענו.

שני האחים ויליאם ואדגר זמור.

"לא נותנים לחיות!"

בשנת 1966 נעצרו ויליאם ואדגר זמור, יחד עם אביהם ריימונד ועוד תריסר אחרים, כחשודים בעבירת הר-נאה גדולה. הזמורים ניהלו או חברת בדים פאריסיאית שנשאה את השם פרנס-נורד ושהיתה שייכת ליהודי אחר.

לו ראה לכאורה המחשידה את האדם שנגדו מבוקשת פקודת-המעצר אי עדי-פה בעיני חרות האזרח על פני כל שני קול אחר.

האחים זמור שוחררו ולא הוגש נגדם כל כתב-אישום בפרשת טיפאני. אולם בינתיים נקשרה סביבם אגדת "המאפיה הצרפתית". איך בדיוק נוצרה האגדה ומי היה אחראי לה קשה לדעת. אולם ניתן לשחזר בקירוב את מה שאירע.

וזוביו משכה אליה אורחים מכל הסוגים. סעדו שם שרי ממשלה וקציני-צה"ל בכירים, אומנים ואנשי חברה. לצידם נמ"שכו למקום גם אנשי עולם-החתחון מיוצאי צפון-אפריקה, שהתיידדו עם בעלי הי-מקום. הם שמעו מפייהם על מעלליהם בפא-ריס ועל קשריהם עם כנופיות-פשע שם והחלו להפיץ את הסיפורים בעיר.

באותם ימים, לפני כחמש שנים, של-טה בעיר חבורת פרוטקשן של אנשי כרמי-התימנים. שמעו אנשי "המאפיה הצר-פתית" הגיעה לאוזניהם והם החליטו למ-נוע את התארגנותה במרחב שלהם. למעשה לא עסקו האחים זמור באותה תקופה בכל פעילות בלתי חוקית ונראה כי התכוונו לבסס את פרנסתם על המיס-עדה שפתחו. אולם תואר "המאפיה הצר-פתית" כבר דבק בהם. לקוחות קבועים החלו להדיר את רגליהם מפתח המיסעדה. גם מישטרת-ישראל כמעט והשתכנעה כי האחים זמור עומדים בראש "המאפיה הצרפתית" המתארגנת בארץ. היה זה אחרי שהומיגו מידע מהאינטרפול על הי-אחים בעיקבות מעצרים בפרשת טיפאני. המידע שהגיע באמצעות מישטרת צרפת סיפר כי שני האחים היו חשודים בעביר-רות רמאות, הונאה וסחיטה, אבל לא ניתן היה להעמידם לדין בשל חוסר הוכחות. "כשהם מאוגדים יחד", אמר המידע, "מהווים האחים עבריינים מסוכנים".

אי אפשר היה לצפות ממישטרת פא-ריס שתמסור למישטרת ישראל כי החש-דות נגד האחים זמור נובעים בעיקר כתוצאה מפעולותם הבלתי חוקיות במיס-גרת התגונה על קהילה היהודית שם. יחד עם זאת, הית משתו קונקרטי נגד

החברה הפעילה סוכנים שעברו בערי-צרפת מדלת לדלת וניסו למכור בדים בצורה מיוחדת במינה. הסוכנים הציגו ללקוחות מפות שולחו "במתנה" בתנאי שירכשו אריג לתפירת חליפה בסכום של 400 פראנק. אם הלקוח הסכים שגם ייתפרו לו בגד מהחליפה, היו גובים ממנו 100 פראנק נוספים. הסתבר שבצורה זו מכרו הסוכנים חליפות שערכם 150 פראנק בלב-ד בסכום של 500 פראנק.

בעל החברה, מנהליה וסוכניה הועמדו לדין בפני בית-מישפט של מושבעים בי-עיר ליל, הורשעו בעוון רמאות. הסתבר כי הם הצליחו להוליך שולל רק בעיר זו 1400 איש, רובם זקנים, הרוויחו בצור-רה זו כחצי מיליון פראנק.

יליאם זוכה מכל אשמה. אדגר הורשע ונידון לשתי שנות מאסר על תנאי. הסוכ-נים עצמם, שהונו את הלקוחות, נידונו לתקופות מאסר שונות בפועל. אדגר עיר-ער על פסק-הדין, הוא טען שהרשעתו נבי-עה רק מכך שעל פי החוק הצרפתי אחי-ראים מנהלי חברה למעשי סוכניהם, לטענתו לא ידע על מעשי הנוכלות של הסוכנים. גם התביעה הגישה עירעור על פסק-הדין, בעירעור החליטו השופטים לה-סוך את עונש המאסר של שנתיים על-תנאי למאסר בפועל. פסק-הדין ניתן בי-היעדרו של אדגר. באותו ערב בו שמע עליו ארו את הפציו, נטל את מישפחתו ועלה לישראל.

בצרפת הוא נחשב כעברייני שנמלט מ-מאסר. בישראל החליטה המישטרה על סמך מידע זה שאדגר הוא טושע מסוכן. מאחר שלא יכלו להעמידו לדין בפרשת טיפאני, החלו השוטרים לתתנכל למיס-עדה שלו.

מישטרת תל-אביב הודיעה לעירייה כי היא מבטלת את הסכמתה להענקת ריש-יון לוזוביו. במקביל נערכו פשיטות, כמעט מדי ערב, על המיסעדה ובנוכחות קהל הלקוחות היו השוטרים עורכים שם חיפו-שים ומחיימים משקאות "לבדיקה".

תוך קצר התרוקנה וזוביו מלקוחי-חותיה. מה שנחשב תחילה כעסק משגשג הפך לכישלון כלכלי מוחלט, לעסק של הפסד. ויליאם התייאש מישראל והחלים לחזור לפאריס.

ערב עזיבתו אמר ויליאם בראיון ל-העולם הזה: "המישטרה נטפלת אלינו מאז שהגענו ארצה ופתחנו את חמיס-עדה. הם פשוט לא רוצים לתת לנו לחי-יות כאן. באנו ארצה כדי לנזח מהמיל-חמות. נניח שאומרים שהיינו גאנגסטרים בצרפת או בגרמניה או באנגליה. מה זה עניינה של המישטרה פה? הם מישטרת ישראל, לא מישטרת-גרמניה. באנו לארץ כדי לעבוד. לא עשינו שום דבר רע, אז למה נטפלים אלינו?"

כמובן שהיתה זו התחסדות. שכן ויליאם ואדגר לא היו אימנם גנגסטרים אי-מ"תניים כפי שניסו להציג אותם. אולם מאידך, לא נימנו גם עם אחרוני הצדי-קים. הם היו עבריינים בקנה-מידה יש-ראלי, אבל עם מחזור כספים יותר גדול. אדגר זמור נשאר בישראל כדי להמשיך (המשך בעמוד 27)

בחיק המשפחה

אדגר זמור עם אשתו וסלושת ילדיו, כפי שצולמו בפונטאוז שלחם באשדוד בעת שחזרתם בישראל. שני ילדיו הגדולים של אדגר נולדו בצרפת, ואילו הקטן נולד בישראל. למעטם חש-תל אדגר בכל כוחו לחישר בארץ, לפני שגורשו על-פי צו של מישרד-הפנים.